

KONTAKT

PISMO ZJEDNOCZENIA POLSKIEGO W HELSINGFORSIE

Nr 1(1) 1980

Od redaktora

Szanowni Członkowie Zjednoczenia,

na jednym z naszych zebrań w końcu ubiegłego roku podjęliśmy, drogą głosowania wszystkich obecnych na zebraniu, decyzję wydania własnego pisma. Od czasu założenia Zjednoczenia, tj. od 3 kwietnia 1917 roku aż do tej chwili, jak mnie poinformował najstarszy stażem Członek pan Władysław Wnuk, nie ukazało się żadne pismo dotyczące naszego Zjednoczenia.

Paragraf 2 punkt e Statutu Zjednoczenia brzmi: "Srodkami do osiągnięcia celu Stowarzyszenia są między innymi: e/ wydawanie pism i broszur", dlatego też, wydając gazetkę poszerzamy działalność naszego Zjednoczenia uaktywniając może tych Członków, którzy dotychczas nie brali aktywnego udziału w pracy Zjednoczenia.

Celem pisma jest również dotarcie do nowoprzybyłych Polaków, którzy zamieszkali w Helsinkach ale kontaktu z nami nie nawiązali ze względu na brak tegoż.

Spotkania nasze, z przyczyn obiektywnych, odbywają się tylko raz w miesiącu i wtedy nawet nie każdy może przyjść z różnych osobistych przyczyn, dlatego poprzez nasz KONTAKT będziemy informować wszystkich naszych Szanownych Członków o działalności, wydarzeniach, zamierzeniach Zjednoczenia, itp.

Jakkolwiek pismo KONTAKT jest pismem niezależnym na łamach naszych szpalt będziemy publikować listy naszych Członków z propozycjami, opiniami itp. dotyczących Zjednoczenia oraz samego pisma. Listy proszę przesyłać na adres redakcji "KONTAKT":

c/o MAREK SZYMCZAK
LINDALINTIE 2 B 10
02400 KIRKKONUMMI

Osobiście jestem przekonany, że KONTAKT ułatwi nam, Polakom w Helsinkach zjednoczyć się.

Redaktor

KRÓTKI ZARYS DZIAŁALNOŚCI I HISTORII "ZJEDNOCZENIA POLSKIEGO W HELSINGFORSIE"

W roku 1917-tym w Helsinkach znajdowała się duża liczba Polaków skupiona w trzech grupach. Do pierwszej grupy należały osoby cywilne zamieszkujące tu na stałe, do drugiej grupy należeli uciekinierzy, którzy na skutek I-szej wojny światowej musieli opuścić kraj ojczysty i tutaj schronili się aż do powrotu do kraju po nastąpieniu pokoju, w trzeciej grupie skupili się byli wojskowi, którzy służyli w armii rosyjskiej aż do przewrotu w marcu 1917-go roku. Liczba Polaków przebywających w owym czasie w Helsinkach nie jest dokładnie znana, ale przypuszczalnie było ich około 1000 osób. Z inicjatywy byłych wojskowych powołano Komitet Organizacyjny, który przygotował porządek dzienny Walnego Zebrania. I oto w dniu 3-go kwietnia 1917-go roku, jak opowiada pan Ropelewski - uczestnik tego zebrania, w Walnym Zebraniu uczestniczyło kilkaset osób, przeważnie wojskowych. Stowarzyszenie otrzymało nazwę "Zjednoczenie Polskie w Helsingforsie", określono cele działalności i wybrano pierwszego prezesa, którym został pan Gałczyński. Po dwóch miesiącach działalności wynajęto dom przy ulicy Rauhankatu 15, który nazywano powszechnie "Domem Polaków".

W lipcu tego samego 1917-go roku odbyło się następne Walne Zebranie, na którym został wybrany prezesem pan Julian Tołłoczko. Od tego momentu organizacja zaczęła się szybko rozwijać, zebrania odbywały się często, dawano przedstawienia teatralne w Domu Polskim, jak również w teatrach miejskich, była biblioteka i czytelnia. Miłe, ale zarazem ciężkie czasy przeżywali członkowie, gdyż żył w nich patriotyzm i wiara w "jasną przyszłość" i każdy z nich czekał, aby móc wrócić do swego kraju i do swoich, a jak wiadomo Polska była w tym czasie pod okupacją niemiecko-austriacką. W połowie 1918-go roku

nadszedł nareszcie tak upragniony czas transportu do kraju ojczystego. Kto chciał mógł wrócić do kraju 3-ma statkami, które odwoziły wracających z Helsinek do Libawy. Tymi transportami wyjechało parę tysięcy osób, między innymi Polacy z Wyborgu (Viipuri), z Åbo (Turku) i z całej Finlandii. Pozostała, ale już nieliczna kolonia zlikwidowała "Dom Polski"; był on za duży i za drogi do utrzymania i wynajęto skromny lokal przy ulicy Pohjois-ranta 4. Zbierano się, dalej prowadzono skromną działalność, w czym bardzo pomocnym był personel Poselstwa Polskiego w Helsinkach, który ożywiał i urozmaicał życie towarzyskie. Co roku organizowano między innymi wspólną choinkę. Dopiero w maju 1927-go roku urządzono uroczysty wieczór w wynajętej sali, w programie między innymi odegrano komedię pt. "Tatusz pozwolił", oczywiście przez zespół amatorski. W listopadzie tego samego roku urządzono po raz pierwszy obchód Powstania Listopadowego. Następna siedziba Zjednoczenia mieściła się przy ulicy Albertinkatu, tam zbierano się regularnie co sobotę i wtedy regularnie przybywający konsul RP wygłaszał referaty, lub wieczór spędzano na miłej pogawędce. Niestety, znów nastąpiła zmiana lokalu i następna siedziba Zjednoczenia mieściła się przy ulicy Meritullinkatu 6. Dnia 5-go maja 1929-go roku Zjednoczenie nasze urządziło po raz pierwszy obchód 3-go Maja. Wynajęto w tym celu salę i jednym z punktów urozmaiconego programu było odegranie komedii "Repetycja Generalna".

W sierpniu 1928-go roku zarejestrowano nasze Zjednoczenie u tutejszych władz. Otrzymaliśmy bowiem w darze od państwa Szukszty, zamieszkujących w Polsce, dwie parcele znajdujące się w Lounatjoki za Wyborgiem (Viipuri), a bez rejestracji nie mogliśmy tego daru przyjąć. Po zakończeniu II-giej wojny światowej parcele te znalazły

się poza granicami Finlandii i mimo usilnych starań o odszkodowanie, tak ze strony władz fińskich, jak i później Ambasady PRL, 10.000 m kw. przypadło.

W roku 1932-gim obchodzono 15-lecie Zjednoczenia, obchodzono równocześnie święta 3-go Maja oraz 11-go Listopada. Na tych, jak i innych obchodach, w programie były zawsze występy muzyczne, solowe i w wykonaniu orkiestry. Również działał teatr amatorski, który wystawił między innymi trzykrotnie operetkę "Wiesław, czyli Wesele Krakowskie". Na program ten zaproszono studentów fińskich i również czołowe osobistości kół kulturalnych Finlandii. Przez te obchody rozpowszechniano wśród Finów wiedzę o Polsce, albowiem niejeden Polak lub Polka przyprawdzali ze sobą gości fińskich, którzy naprawdę czuli się świetnie w polskim towarzystwie.

Napad niemiecki na Polskę we wrześniu 1939-go roku wstrząsnął naszymi sercami. Myśl każdego Polaka zwrócona była ku Ojczyźnie, ku cierpieniom naszego narodu. By chociaż w jakikolwiek sposób przyjąć na pomoc braciom walczącym w obronie swej prawnej ziemi, przeprowadziliśmy zbiórkę pieniężną, aby przynieść im chociaż pomoc sanitarną. Niestety i tu w Finlandii wybuchła wojna i każdy musiał myśleć teraz o własnym ocaleniu, kto mógł opuścić miasto i szukał schronienia na wsi. Gdy po trzech miesiącach zawarto pokój tymczasowy, ludność zaczęła wracać do swych opuszczonych domów i normować swoje życie. Zjednoczenie nasze wznowiło swą skromną działalność, która polegała na tym, że spotykaliśmy się tylko od czasu do czasu. Przyjazd polskich uciekinierów, wprawdzie nielicznych, zmienił naszą pracę. Chcieliśmy im pomóc w przetrwaniu pożogi wojennej, która nadal trwała w Europie i dać pomoc tak materialną, jak i ludzką, ponieważ

nikt nie wiedział kiedy będą mogli opuścić Finlandię. Zbierano się ponownie w tymczasowym lokalu, gdzie spędzano czas na pogawędce i wzajemnych opowiadaniach. Uczęszczano w niedzielę na nabożeństwa polskie, gdzie słuchano kazań polskich i śpiewano polskie pieśni kościelne. Nabożeństwa te odprawiał ksiądz prałat Adolf Carling, który dobrze mówił po polsku i był wielkim przyjacielem Polaków. Ponowny wybuch wojny w Finlandii przerwał znowu naszą działalność w roku 1941-szym, agdy w lipcu tego samego roku Poselstwo Polskie w Helsinkach otrzymało od tutejszego Ministra Spraw Zagranicznych nakaz zwinięcia swojej placówki i opuszczenia terytorium Finlandii, to wówczas i Zjednoczenie Polskie zrozumiało, że my najlepiej zrobimy przerywając naszą działalność na czas nieokreślony. I tak też się stało. Przetrwaliśmy następne lata wojenne i doczekaliśmy się pokoju oraz oswobodzenia Polski. Obudziliśmy się z letargu, by na nowo się zebrać oraz zastanowić się jak dalej poprowadzić naszą działalność i jak ją ożywić. Ponieważ nie mieliśmy stałego lokalu nadającego się na zebrania, zbieraliśmy się kolejno u różnych członków naszego Zjednoczenia. Pierwsze takie zebranie odbyło się 10-go lutego 1946-go roku.

Z przybyciem nowej placówki Poselstwa PRL nawiązaliśmy kontakt z nimi tak, jak to było przed wojną. Powierzyliśmy im nasze bolączki, między innymi sprawę lokalu dla dalszego rozwoju życia towarzyskiego. Zjednoczenie nasze otrzymało miesięczną kwotę na pokrycie kosztów wynajęcia lokalu. Trzeba było dzielić się lokalem z Towarzystwem Fińsko-Polskim, na co członkowie się zgodzili. Odpowiedni na ten cel lokal znaleziono po pewnych trudnościach przy ulicy Päivärinnankatu 3 i tam odbyło się pierwsze zebranie 9-go listopada 1948-go roku.

Zbierano się często, odbyło się dużo zebrań, wygłaszano odczyty, referaty, urządzano różne obchody, wspólną choinkę itd. Sprowadzono bibliotekę i powiększono ją nowymi książkami. Dawano lekcje języka polskiego oraz założono "Kółko kobiet". Rozpoczęły się również ponowienie nabożeństwa polskie w kaplicy biskupskiej, ale tylko jeden raz w miesiącu. Ta ożywiona działalność trwała prawie cztery lata. 23-go listopada 1952-go roku musieliśmy opuścić lokal i zebrania odbywały się ponownie u członków. 14-go marca 1954-go roku otrzymaliśmy lokal na zebrania w domu księdza biskupa przy ulicy Edelfeltintie 12, a od października 1959-go roku, gdy wybudowano nowy lokal parafialny przy ulicy Puistokatu 1, korzystamy z niego nadal.

7-go maja 1955-go roku odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń długoletnim członkom Zjednoczenia Polskiego. Za 25-cioletnie członkostwo odznaczenia otrzymali członkowie honorowi: Adolf Kosiorek Zofia Charissis, Justyna Wnuk, a także i inni członkowie: Władysław Wnuk, Wojciech Rodak, Marcin Sosnowski, Klementyna Wnuk, Maria Wnuk, Waleria Kosiorek, Stanisław Osóbka, a 14-go maja 1960-go roku również Ludwik Gąsiewski.

5-go maja 1957-go roku obchodzono jubileusz 40-lecia, a 3-go kwietnia 1967-go roku 50-lecie.

W historii Zjednoczenia Polskiego w Helsingforsie obecny prezes Władysław Wnuk jest 12-ym kolejnym piastującym to stanowisko. Prezesem był on w latach 1929-34, potem 1936-50 i od 1953-go roku aż do chwili obecnej, czyli łącznie już 43 lata, przeszło 2/3-cie czasu istnienia naszego Zjednoczenia. Jeśli do tego dodamy, że prezes Władysław Wnuk jest członkiem od 1922-go roku, czyli 55 lat należy

do Zjednoczenia, zaś w zarządzie bez przerwy od roku 1925-go, a więc 52 lata, to widzimy, że należy on bezwzględnie do najczynniejszych działaczy Zjednoczenia Polskiego w Helsingforsie. Oprócz piastowania godności w zarządzie, uczestniczył on również w licznych imprezach programowych i wielce przyczynił się swą pracą dla rozwoju Zjednoczenia i kolonii polskiej. W dowód uznania jego zasług, już dnia 11-go listopada 1934-go roku został udekorowany przez Prezesa Rady Ministrów Brązowym Krzyżem Zasługi za wybitne osiągnięcia na polu pracy społecznej. W roku 1959-tym, w 25-lecie sprawowania godności prezesa został przez Zjednoczenie udekorowany złotą odznaką honorową.

5-go maja 1962-go roku został udekorowany "Krzyżem II-giej klasy przez Radę Suwerenną Zakonu Maltańskiego z datą nadania: 18-ty grudnia 1961-go roku. Do innych członków, którzy zasłużyli się w Zjednoczeniu, należy zaliczyć takie nazwiska jak: Adolf Kosiorek, Wojciech Rodak, Marcin Sosnowski, Klementyna Wnuk, Waleria Kosiorek.

Gdy się przegląda książki protokołów, to już na początku zwracają uwagę nazwiska Wnuk i Kosiorek, tylko z różnymi imionami. Oni od samego początku istnienia Zjednoczenia brali aktywny udział w działalności i po dzień dzisiejszy swą oddaną pracą służą rozwojowi Zjednoczenia i utrzymaniu polskości w Finlandii. Na szczególne wyróżnienie zasługuje Justyna Wnuk /członek od 1919-go roku/, która przez całe swoje życie okazywała szczególny patriotyzm i bezwzględne przywiązanie do Zjednoczenia Polskiego. Dom jej był zawsze otwarty dla członków Zjednoczenia gdy nie mieli się gdzie spotykać i do końca jej życia zarząd korzystał z jej serdecznej gościnności.

Dawne i obecne władze Zjednoczenia nie szczędziły nigdy wysiłku, aby przez działalność narodową i kulturalną osiągnąć cel Zjednoczenia Polskiego w utrzymaniu łączności Polaków osiadłych w Helsinkach i w całej Finlandii. Zadanie to było nieraz bardzo trudne i niełatwe do przeprowadzenia, albowiem liczna na początku kolonia polska z biegiem czasu stopniowo się zmniejszała i nowych członków nie przybywało, ale wręcz ubywało. Dopiero po latach 60-tych sytuacja zaczęła się powiększać. Nowe pokolenie Polaków zaczęło napływać do Finlandii i ilość członków Zjednoczenia znacznie wzrosła.

W roku 1976 liczba członków Zjednoczenia podwoiła się. W tym samym roku bardzo ważnym wydarzeniem były obchody 60-lecia naszego Zjednoczenia.

Od tego czasu działalność nasza wyraźnie się ożywiła. Na spotkaniach towarzyskich wygłaszamy prelekcje, wyświetlamy filmy itp. Stworzono szereg grup roboczych, które mają na celu uaktywnić członków Zjednoczenia i poszerzyć wiedzę o obydwóch Ojczyznach a także, rozpowszechnić znajomość kultury polskiej wśród społeczeństwa fińskiego, m.innymi przez współpracę z Towarzystwem Finlandia-Polska.

Celem naszym jest również rozciągnięcie działalności Zjednoczenia - jedyne stowarzyszenia polonijnego w Finlandii - na cały kraj.

Tak dawniej jak i obecnie, działalność Zjednoczenia ma charakter patriotyczno-kulturalny.

"Jeszcze Polska nie zginęła ..."

Opracowali: Władysław Wnuk

Michał Zieliński

S T A T U T

"Zjednoczenia Polskiego w Helsingforsie" r.f.

§ 1

Nazwa i siedziba. Stowarzyszenie, którego nazwa jest "Zjednoczenie Polskie w Helsingforsie" r.f. ma swoją siedzibę w mieście Helsingforsie.

§ 2

Cel. Celem Stowarzyszenia jest tworzenie i utrzymanie łączności wśród Polaków osiadłych w Helsingforsie i okolicach przez działalność narodową i kulturalną.

Środki do osiągnięcia celu Stowarzyszenia są między innymi:

- a) wynajęcie lokalu (klubu) w którym możnaby byłoby wykonywać działalność Stowarzyszenia i gdzie odbywałyby się regularne zebrania członków,
- b) nabywanie czasopism i założenie biblioteki,
- c) urządzenie towarzyskich zebrań, odczytów, koncertów, wieczorków, przedstawień teatralnych, obchodów itd.
- d) prowadzenie kursów języka polskiego, historii Polski i wiedzy o Polsce współczesnej,
- e) wydawanie pism i broszur,
- f) utrzymywanie kontaktu z odpowiednimi polskimi organizacjami za granicą.

§ 3

Majątek. Stowarzyszenie ma prawo posiadania zarówno nieruchomości jak też i ruchomej własności, aby z jej dochodów osiągnąć cel Stowarzyszenia.

§ 4

Członkowie. Członkiem Stowarzyszenia może być każdy Polak lub Polka, bez różnicy obywatelstwa, wyznania i stanu, o ile uznaje

cele Stowarzyszenia i jest gotów zastosować się do jego statutów.

Podanie o przyjęcie na członka wnosi się piśmiennie na specjalnie w tym celu wypracowanym kwestjonariuszu, który prócz kandydata musi być podpisany przez dwóch członków Stowarzyszenia jako ręcycieli.

Przyjęcie nowego członka dokonuje zarząd, a nazwisko przyjętego podaje się na następnym zebraniu Stowarzyszenia. Gdyby zarząd nie przyjął kandydata na członka, ma on prawo żądać, aby jego sprawa została ostatecznie rozstrzygnięta na zebraniu Stowarzyszenia.

§ 5

Władze towa- Władzami Stowarzyszenia są: zebranie Stowarzyszenia, zarządu. rząd i komisja rewizyjna.

§ 6

Walne zebranie- Walne zebranie zwołuje się najpóźniej w lutym i jest prawnie. wotomocne jedynie w razie obecności conajmniej jednej trzeciej wszystkich zarejestrowanych członków. O ile nie zjawią się na zebraniu ilość członków koniecznych do powzięcia prawomocnych uchwał, należy zwołać nowe zebranie w legalny sposób, które to zebranie będzie prawomocne niezależnie od ilości zebranych członków.

Funkcje walnego zebrania są następujące:

- a) rozpatrzenie rocznego sprawozdania zarządu i sprawozdania komisji rewizyjnej o stanie rachunkowym i majątkowym Stowarzyszenia w ciągu ubiegłego roku kalendarzowego oraz powzięcia odpowiednich decyzji,
- b) zatwierdzenie bilansu za ubiegły rok kalendarzowy,
- c) wybory prezesa, wiceprezesa oraz trzech członków zarządu i jednego zastępcy na czas aż do następnego walnego zebrania,
- d) wybory komisji rewizyjnej na czas aż do następnego walnego zebrania,
- e) ustalenie wysokości składki, pobieranej co miesiąc

od członków Stowarzyszenia.

§ 7

Nadzwyczajne Zarząd ma prawo zwołania nadzwyczajnego walnego zebrania walne zebranie w razie gdyby tego wymagały szczególne okoliczności, a także na piśmienny umotywowany wniosek komisji rewizyjnej lub też conajmniej jednej trzeciej członków Stowarzyszenia. Zgodnie z § 6 statutu nadzwyczajnego walne zebranie ważnym jest jedynie w razie, o ile zbierze się conajmniej jedna trzecia zarejestrowanych członków Stowarzyszenia. W razie zebrania się mniejszej ilości członków należy wyznaczyć nowe zebranie i zwołać je w ustalonym legalnie porządku, które to zebranie jest ważnym niezależnie od ilości obecnych na nim członków. W wezwaniu należy podać powód zwołania nadzwyczajnego walnego zebrania, a do rozpatrzenia nie powinny być przedłożone inne sprawy poza podanymi w wezwaniu.

§ 8

Zarząd.

Zarządzanie sprawami Stowarzyszenia należy do zarządu, który powinien działać zgodnie z prawem i statutem Stowarzyszenia oraz stosować się skrupulatnie do wskazówek zebrań. Zarząd składa się z pięciu zwyczajnych członków, mianowicie: prezesa, wiceprezesa i trzech członków. Pozatym wybiera się zastępcę, który występuje na miejsce zwykłego członka zarządu, nie mogącego przez dłuższy okres czasu brać udziału w działalności zarządu. Postanowienia zarządu są ważne w razie obecności najmniej trzech członków. Zarząd zbiera się na wezwanie prezesa, gdy zajdzie tego potrzeba i przynajmniej raz na miesiąc. Obrady zarządu i powzięte decyzje winny być zaprotokołowane.

§ 9

Komisja rewizyjna.

Komisja rewizyjna składa się z trzech członków, a zadaniem

jej jest kontrola nad tym, czy zarząd w rozporządzeniach swych majątkiem Stowarzyszenia i w sprawowaniu swoich czynności postępuje zgodnie z prawem i statutem Stowarzyszenia i dyrektywami zebrań i pod każdym względem bierze pod uwagę i strzeże interesów i dobra Stowarzyszenia. Komisja rewizyjna ma prawo otrzymywania informacji i wyjaśnień, gdy tego zarząd i ma wolny dostęp do księgi rachunkowej Stowarzyszenia i innych dokumentów.

Komisja rewizyjna jest prawomocna o ile dwóch jej członków jest obecnych, a decyzja ich jest zgodna.

Komisja rewizyjna zbiera się w razie potrzeby, a zebrania winny być zaprotokołowane.

Komisja rewizyjna winna jest przedłożyć walnemu zebraniu piśmienne sprawozdanie z rewizji księgi rachunkowej Stowarzyszenia oraz z zarządzania majątkiem w ciągu ubiegłego roku kalendarzowego.

§ 10

Wstąpienie Członek Stowarzyszenia ma prawo wystąpienia ze Stowarzyszenia i jego wykluczenia w każdej chwili, lecz winien zawiadomić o tym piśmiennie zarząd.

nie. Zarząd ma prawo niezwłocznego wykluczenia członka ze Stowarzyszenia, który bez usprawiedliwionej przyczyny w ciągu trzech miesięcy nie wpłaca składki lub który szkodzi celom Stowarzyszenia, dla których ono zostało założone lub w inny sposób szkodzi Stowarzyszeniu i jego sławie.

Członkowi niezadowolonemu z decyzji zarządu, wykluczającej go ze Stowarzyszenia, przysługuje prawo przedłużenia swojej sprawy wykluczenia go do rozpatrzenia na zebraniu Stowarzyszenia - jako ostatecznej instancji.

Nazwisko ustępujących i wykluczonych członków winny być podane przez zarząd na najbliższym zebraniu Stowarzyszenia.

§ 11

Wezwania. Zwolywania na zebrania Stowarzyszenia winny być wysyłane do każdego członka listownie, a listy te powinny być złożone

na poczcie w Helsingforsie conajmniej na tydzień przed wyznaczonym terminem.

Inne zwoływania i zawiadomienia wysyłane do członków winny odbywać się w ten sam sposób.

§ 12

Podpis firmy. W imieniu Stowarzyszenia podpisuje prezes wraz z innym członkiem zarządu.

§ 13

Zmiana statutu - Dla zmiany statutu Stowarzyszenia konieczna jest decyzja zebrania, na którym winna być obecna conajmniej połowa zarejestrowanych członków, przyczym wnioski o zmianie statutu winny być objęty conajmniej przez dwie trzecie biorących udział w głosowaniu.

§ 14

Rozwiązanie Stowarzyszenia - Dla ważności decyzji o rozwiązaniu Stowarzyszenia konieczna jest obecność na zebraniu conajmniej trzech czwartych zapisanych członków oraz decyzja o rozwiązaniu winna przejść większością dwóch trzecich liczby głosujących.

W razie rozwiązania Stowarzyszenia majątek jego ma być użyty na cele, którym służyła działalność Stowarzyszenia, według przyjętej na zebraniu decyzji, lecz nie może być użyty na osobistą korzyść członków Stowarzyszenia.

§ 15

Pod każdym innym względem należy się stosować do ustawy o Stowarzyszeniach.

Wybory

W niedzielę 19 lutego odbyło się walne zebranie, podczas którego przeprowadzono, jak corocznie, wybory prezesa, vice prezesa oraz członków Zarządu na rok 1980. Wyborom przewodniczył pan Władysław Wnuk. W głosowaniu udział wzięło więcej niż 1/3 członków Zjednoczenia uprawnionych do tegoż, co jest zgodne ze Statutem Zjednoczenia.

Pani Alicja Sollamo odczytała sprawozdanie z działalności Zjednoczenia w roku 1979 a pan Zbigniew Żadejko, sprawozdanie Komisji Rewizyjnej. Zarządowi udzielono absolutorium za rok 1979. Następnie przystąpiono do wyboru nowego prezesa, którym został ponownie pan Michał Zielińska a vice prezesem pan Andrzej Zabłocki.

Skład członków Zarządu Zjednoczenia:

pani Ewa Hilden, Alicja Sollamo,
Krystyna Hyyryläinen oraz pan Marek Szymczak.

Do Komisji Rewizyjnej wybrano pana Bolesława Wnuka na przewodniczącego oraz panią Beatę Valtonen i Brigitte Antikainen.

W dyskusji nad działalnością Zjednoczenia w roku 1980 wyłoniono kilka grup roboczych, które podjęły prace od zaraz.

Sprawę składek członkowskich przedyskutowano i jednogłośnie zaakceptowano składkę w wysokości 50 marek na rok oraz 15 mk od członków rodziny. Osoby na rencie oraz studenci i uczniowie również po 15 mk.

W opinii zebranych stawka ta nie jest wygórowana jeśli tegoroczne wydatki znacznie wzrosną, co już na wstępie zebrania zostało zakomunikowane.

Nowy Zarząd po krótkim zebraniu, zaraz po wyborach, postanowił rozpocząć działalność od zaraz rozsyłając pierwszy numer pisma naszego Zjednoczenia do wszystkich członków.

Marek Szymczak

K O C H A N I R O D A C Y !

Miło jest mi powiadomić wszystkich Kochanych Rodaków w Finlandii, że polskie nabożeństwa odprawiają się w Helsinkach według następującego porządku, o których serdecznie powiadamiam i zapraszam:

Kościół św. Henryka, Parkgatan 1

- 3-cia niedziela stycznia - godz. 14.00
- 3-cia niedziela kwietnia - godz. 14.00
- 3-cia niedziela września - godz. 14.00

Okazja do spowiedzi św. - przed wyżej wymienionymi nabożeństwami. W sprawach dotyczących udzielania sakramentów, porad natury religijnej itp. obowiązkach wpływających z udzielonej mi pracy apostołskiej zawsze jestem do Waszej dyspozycji.

„Miłość Boga Ojca, łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu św. niech będą z Wami wszystkimi”.

/ z lit. Mszy św. /

ks. Jan Buczkowski

WIELKA PIELGRZYMKA

Polacy ciągle jeszcze żyją pielgrzymką Jana Pawła II do naszego Kraju.

Ojciec święty pielgrzymował od 2 do 10 czerwca 1979 roku od Warszawy poczynając, poprzez Gniezno, Częstochowę, na Ziemi Krakowskiej kończąc.

Te 9 dni wizyty-pielgrzymki nazwał jeden z dziennikarzy *swoistym teatrum, swoistym misterium*. I rzeczywiście było to święte misterium, gdzie scena i widownia tworzyły jedną całość. *Aktor* nie pozostawał jedynie *aktorem*, a *widz* przeobrażał się z obserwatora we współtwórcę i wyrazieliela głoszonych treści.

Milionowe tłumy wyszły na ulice, place, błonia. Tysiące ludzi przebywały setki kilometrów, byle tylko stawić się na spotkanie z *naszym* Papieżem. Setki tysięcy młodzieży żywym uczestnictwem w liturgii, śpiewami, wystąpieniami z krzyżami manifestowały swoje opowiedzenie się za Chrystusem. Właśnie oni będą wkrótce kształtowali oblicze i charakter naszego społeczeństwa.

Toteż można powiedzieć, że pielgrzymka ta stała się *zaczynem* przyszłego owocowania. Mówiąc obrazowo: na stojącą wodę został rzucony kamień, teraz zaczną się rozchodzić po niej kręgi, a jak szeroko — to zależy od naszej żarliwości, naszego pogłębienia religijnego, naszej wierności Ewangelii.

Wracamy myślą i sercem do tej *Wielkiej Pielgrzymki*. Oczywiście, nie sposób przelać na papier całego bogactwa przeżyć i niepowtarzalnego nastroju tamtych dni.

ZATAŃCZ Z NAMI

Po raz szósty już zorganizowano w Lublinie Studium dla Instruktorów Polonijnych Zespołów Folklorystycznych przy Kulturalno - Oświatowym Centrum Polonijnym U M C S.

Uszestniczyło w nim ponad 100 osob z 14 krajow, m. inn. Australii, Belgii, Brazylii, Holandii, Finlandii, Francji, Wielkiej Brytanii, USA, Kanady, Czechosłowacji, RFN.

Program Studium realizowany jest w trakcie 3 kolejnych lat jednomiesięcznych sesji.

Uczestnicy Studium uczą się polskich tańców narodowych i regionalnych, mają zajęcia z zakresu muzyki ludowej, etnografii, obrzędów i zwyczajów ludowych, techniki tańca, rytmiki, śpiewu oraz zasad pracy z zespołem tanecznym. Poza tym program Studium Folklorystycznego jest wzbogacany spotkaniami z twórcami ludowymi, filmami, występami polskich Zespołów Pieśni i Tańca, spektaklami teatralnymi, a także wycieczkami krajoznawczymi.

Zajęcia prowadzone są przez pracowników nauki, choreografów i muzyków m.in. przez Zbigniewa Paszkiewicza z Warszawy, dr Marię Kapczyńską, z AWF w Warszawie, Z.Kotera i K.Kopińskiego z UMCS, red. W.Byszewskiego z Katowic, S.Bados z Muzeum Okręgowego w Lublinie, instruktorów: Z.Kwiatkowskiego, J.Wachowiaka, S.Leszczyńskiego, M.Ramowicz i wielu, wielu innych.

Pod koniec kazdej sesji odbywaja się zaliczenia z poszczególnych zajęć, natomiast po trzeciej, ostatniej sesji, aby otrzymać dyplom trzeba złożyć przed Komisją - egzamin teoretyczny i praktyczny.

Pobył w kraju ojców i dziadków nie jest więc odpoczynkiem ale intensywną pracą, pracą która daje ogromne zadowolenie.

Absolwenci poprzednich lat prowadzą już zespoły polonijne w różnych krajach.

W Finlandii zamierzamy założyć dziecięco - młodzieżowy Zespół Folklorystyczny jesienią br.

Maria Lahtela

Dlaczego w Helsingforsie ?

Wielu osobom, być może, wydaje się dziwna nazwa Zjednoczenia ze względu na słowo Helsingfors, otóż należy pamiętać, że Helsinki aż do II wojny światowej oficjalnie nazywano Helsingfors, tj. po szwedzku. Ze względu na zachowanie tradycji ponad 60-letniego już Zjednoczenia, nazwę tą postanowiliśmy zachować.

Andrzej Zabłocki

Wydawca: Zjednoczenie Polskie w Helsingforsie
Redakcja: Marek Szymczak /red./
Krystyna Hyyryläinen /sekr.red./
Telefon: 90-2989146

PUOLAN VALTION MATKAILUTOIMISTO

**ORBIS
HELSINGISSÄ**

ORBIS

PRZYCZYNIĄ SIĘ DO ROZWOJU TURYSTYKI
MIĘDZY POLSKĄ A FINLANDIĄ

•
UŁATWIA ORGANIZACJĘ WYJAZDÓW INDYWI-
DUALNYCH I GRUPOWYCH DO POLSKI

•
UDZIELA INFORMACJI TURYSTYCZNYCH

•
Unioninkatu 45 00170 Helsinki 17
Puh. 624 171 Telex (12)3447